

ԱՐԱՐԱԺԷՆ ԱՌ ԱՐԱՐԻՉ

— 00 —

Մըտի՛կ ըրէ, ո՛վ Տէր, այսօր, սա կատաղի աղաղակին,
Որ կուրծքիս տակ կ'առնէ ծընունդ եւ երկինքիդ

կուգայ բախիլ.

Ո՛չ մէկ ատեն եղաւ հոգիս իր պարտէզէն արմատախիլ,
Մըտի՛կ ըրէ, ո՛վ Տէր, այսօր, սա կատաղի աղաղակին:

Դուն գիտես որ քեզ սիրեցի իմ ուժերուս բոլո՛ր քափով,
Եւ նահատակ մա՛յրս ուրացայ՝ հովի՛ն տալով արցունք
ու սէր.

Հըրոյ նարա՛կ ըրի յաւէտ՝ անոյշ գորո՛վն ու օրօրներ.
Դուն գիտես որ քեզ սիրեցի իմ ուժերուս բոլո՛ր քափով:

Սի՛րտըս տըւի տառապողին եւ ըզգեստնե՛րս
աղփատներուն:

Անկողինըս մահամերձին հանգըստարա՛ն անուանեցի,
Թափառեցայ ասդին անդին առանց յոյսի եւ երազի.

Սի՛րտըս տըւի տառապողին եւ ըզգեստնե՛րս
աղփատներուն:

Քեզ սիրելո՛վ հարստացայ եւ ետեւէդ միշտ փալեցի,
Ու մերժեցի ամէն պատիւ, տուն ու տանիք եւ օրհնութիւն,
Խորհուրդիդ դէմ ծունկի՛ եկայ, աղօթեցի գիշե՛րն
ի բուն.

Քեզ սիրելո՛վ հարստացայ եւ ետեւէդ միշտ փալեցի:

Նայէ՛ որքան տառապած եմ, որքան հիւժած
եւ արտասուած.

Մատներուս տակ տիեզերքիդ լարն հընչած է նըւա՛գ
ուժգին

Քան իմ հոգւոյս փոքորկածո՛ւփ ալիքներուն ձա՛յնն
առաջին.

Նայէ՛ որքան տառապած եմ, որքան հիւժած
եւ արտասուած:

Տէ՛ր, բոպի՛կ եմ ու կիսամերկ, ու ֆակա՛տըս
 արիւնլըւայ,
 Փողոցին մէջ ըստահակներ՝ առա՛նց խղնի՛ գի՛ւ
 կը ծաղրեն,
 Ձեմ ըսպասեր սիրոյ երգի քենէ հեռու-հեռուներէն,
 Տէ՛ր, բոպի՛կ եմ ու կիսամերկ, ու ֆակատըս արիւնլըւայ:

Յընցոտիիս տակէն կըրնան ոսկորներուս քի՛ւր համրել.
 Եւ աչքերըս խո՛րն են ինկած երկու շիջո՛ղ աստղերու պէս,
 Արիւնի տեղ քարա՛յս է որ կը հոսի իմ երակներէս.
 Յընցոտիիս տակէն կըրնան ոսկորներուս քի՛ւր համրել:

Հիւծած մարմնիս վըրայ կ'անին արագօրէն խորո՛ւնկ
 վէրքեր:
 Եւ անօթի ֆաններ կուգան հոնկէ անվերջ սընո՛ւնդ ծըծել.
 Ես՝ վիճակէս սարսափահար՝ կը գգամ ըլլալ խորհուրդ
 մ'անել.
 Հիւծած մարմնիս վըրայ կ'անին արագօրէն խորո՛ւնկ
 վէրքեր:

Ինձմէ հեռու կը փախչին միշտ վըսեմաշուֆ արարածներ,
 Պզտիկ տըղաք իմ ետեւէս ծիծաղելով ֆա՛ր կը նետեն,
 Կարծես թէ ես ա՛ղբ ըլլայի՝ որուն վըրայ միշտ
 կը թըփնեն,
 Ինձմէ հեռու կը փախչին միշտ վըսեմաշուֆ արարածներ:

Սըրտով հիւանդ, մըտքով սընանկ, եւ հոգիով
 աղֆա՛տ մարդիկ
 Ձե՛ն ամբջնօր գիս գո՛հն ընել իրենց պըղտո՛ր
 նախատինքին,
 Քոյր մը չըկայ՝ որ գիս սիրէ եւ համբուրէ գորովագին.
 Սըրտով հիւանդ, մըտքով սընանկ, եւ հոգիով
 աղֆա՛տ մարդիկ:

Օրհնութի՞ւն է այս թէ անէծք, ո՛վ Տէր, լըսէ՛ եւ
 գըթա՛ ինձ.
 Հող չըմնաց որ չըփորեմ, ֆար չը մնաց՝ որ չըտանիմ,
 Սիրտըս ֆեզի խորա՛ն ըրի օրօրանէս մինչեւ շիրիմ.
 Օրհնութի՞ւն է այս թէ անէծք, ո՛վ Տէր, լըսէ՛ եւ
 գըթա՛ ինձ:

Արեգակի՞ն թէ գեհեներն կըրա՛կն է որ կ'այրէ հոգիս,
Սիրոյ համար ես շո՛ւնչ տըւի, եւ միշտ եղայ բուրվա՛ն
ու խունկ.

Եւ ապրեցայ մինչեւ այսօր միշտ սրփռելով սէ՛ր
ու արցունք.

Արեգակի՞ն թէ գեհեներն կըրա՛կն է որ կ'այրէ հոգիս:

Հըրեշտա՞կ է թէ սատանայ՝ ան որ անվերջ կը տանջէ զիս.
Ես չեմ գիտեր, սակայն, կը գգամ՝ որ յամբօրէն
կ'իյնամ գետին.

Հրածե՛շտ կուտամ իմ սրբոյիս մէջ բազմաշարժար
վերջին յոյսին.

Հըրեշտա՞կ է թէ սատանայ՝ ան որ անվերջ կը տանջէ զիս:

Կեա՞նք է թէ մահ, ո՛վ Աստուած իմ, ձայն տուր
մեղմիւ, եւ գըթա՛ ինձ,
Ա՛յ յոգնած եմ արտասուելէն, հո՛ղ փորելէն տառապագին.
Ես կ'ուզէի դեռ խաչիդ տակ շընչել յուշիկ ու կաթոգին.
Կեա՞նք է թէ մահ՝ ո՛վ Աստուած իմ, ձա՛յն տուր
մեղմիւ, եւ գըթա՛ ինձ:

1932 Մարտ 8, Միլան

ՀՐԱԶ ՔԱԶԱՐԵՆՑ